

Letos sem že praznoval 50 obletnico mature, ki sem jo uspešno opravil na naši nekdanji Šubičevi gimnaziji, no, pa tudi moja osnovna šola se ne imenuje več po heroju Zvonku Runku. Ima pa vsaj Aljaževa ulica, kjer sem s pokojnim bratom Miranom preživel svojo mladost, še vedno isto ime, čeprav je že nekaj let enosmerna! Kot odličnjak z mnogimi plaketami, bi lahko pisal le o superlativih, a leta so pač naredila svoje, zato bi omenil le nekaj imen mojih nadrejenih, ki so mi ostali v spominu. Zinka Smola, razredničarka v prvem razredu, Julija Šemrl v tretjem in morda zadnji ravnatelj Dušan Zgonec. Zakaj ravno on? Ker ga ni več z nami, lahko zapišem, da je bilo njegovo ime za nas učence kot neko strašilo. Če si bil preveč glasen in razposajen, potem ni bilo ostrejšega učiteljevega opozorila kot, če ne boš priden, boš šel k ravnatelju! Ker sem bil priden, tega nisem doživel, se pa lahko pohvalim, da so leta 1962 eno mojo sliko poslali v Beograd na prireditev Jugoslovanske pionirske igre. Očitno so bil tam nad sliko urarja tako navdušeni, da je ostala kar v Beogradu, jo pa imam za spomin v poslanem katalogu. No, pa tudi glasbene šole Franca Šturma, kamor sem nekaj časa hodil, ni več poleg osnovne šole, ampak jo najdete na Drenikovi ulici. Zanimivo, v isti hiši je bil nekoč otroški vrtec, kjer sva z bratom preživela dve leti.

Dragan Bulič, upokojeni glasbeni urednik na Radiu Slovenija